

Bliver forhøiet, er af den Bessaffenhed, at det vil blive almindelig anerkjendt, at det er rigtigt, at den forhøies, og at Kjøbstæderne derfor i deres Heelhed ville være vel fornøiede med den paagjældende Lov; men for at dette skal kunne skee, bør man heller ikke gjøre de Fordele, som tænkes opnaaede gennem Loven, illusoriske ved at tillade, at man umiddelbart op til Byerne, i et tæt bebygget Landdistrikt, kan have Hunde, som kunne volde Byens Beboere alle de Ulemper, Byens Hunde hidtil have voldet dem, uden at man er istand til at træffe de samme repressive Foranstaltninger ligeoverfor dem som ligeoverfor Hundeholdet i Byerne. Det forekommer mig derfor, at Villighed i høi Grad taler for, at man lader denne Bestemmelse staae, som den engang er sat ind i Landsstinget. Naar den høitærede Justitsminister ved første Behandling just ikke udtalte sig særdeles gunstigt for denne Tilføining, der er kommen ind i Landsstinget, og ytrede, at det under saadanne Forhold vilde være rigtigere, at Byerne stræbte hen til at faae saadanne Landdistrikter incorporerede i Byerne, maa jeg rigtig nok tilstaae, at hvis man kun skulde være henviist dertil, kunde man vente meget længe; thi det vil ikke være den ærede Justitsminister ubekjendt, med hvilke overordentlig store Vanskeligheder det rundt omkring er forbundet at faae Forandringer i Jurisdictionforhold indførte, navnlig hvor der er Spørgsmaal om at indlemme tilgrændsende Landdistrikter i Byerne. Naar den ærede Justitsminister ved første Behandling udtalte, at saadanne Districters Beboere vilde være nødte til at løse Hundetegn, da de ellers vilde være udsatte for, at Politiet lod deres Hunde paagribe, naar de kom ind i Byerne, forekommer det mig ikke, at denne Henvisning er tilstræffelig beroligende, thi, saavidt jeg veed, griber Politiet ikke i de allerfleste Byer — og det kan heller ikke være anderledes — til saadanne Foranstaltninger, ialfald ikke som noget Bedvarende. Det er kun til ganske enkelte Lieder af Aaret og under ganske særegne Omstændigheder, at Politiet hidtil har fundet sig foranlediget til at lade Hunde, der ikke ere forsynede med Tegn, paagribe paa Gaden og dræbe, og denne Trudsel med, at Politiet kunde optage Landbeboernes

Gunde, vil altsaa i de allerfleste Tilfælde ikke staae til. Jeg kan derfor ikke Andet end stemme imod det af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgfreds (Bønløkke) m. Fl. stillede subsidiaire Forslag. — Hvad angaaer det af de samme ærede Medlemmer stillede Forslag under Nr. 3, forekommer det mig egentlig ogsaa, at den deri foreslaaede Tilføielse vil være mindre nødvendig. Saaledes som Lovforslaget foreligger efter at være kommen fra Landsstinget, er det ogsaa lagt i Justitsministerens Haand at give Bestemmelse om Anvendelsen af de indkomne Beløb, og en saadan Bestemmelse vilde vistnok i de allerfleste Tilfælde gaae ud paa, at vedkommende Politimester i Landjurisdictionen skal sørge for Opkrævningen af Hundeskatten, samt at den ene Daler tilfalder Landjurisdictionens Politikasse, medens Resten gaaer i vedkommende Sognekommunekasse. Der er imidlertid — hvilket blev oplyst under Sagens første Behandling — mange Steder, hvor Forholdene ere af den Bessaffenhed, at det nødvendigviis maa være Politimesteren i Byen, der besørger det Fornødne med Hensyn til Stattens Opkrævning. Jeg skal i saa Henseende minde om, hvad den høitærede Minister har oplyst, at der er et enkelt Landdistrikt, som fuldstændig er omfærdset af en By, men det vilde dog være en Besynderlighed — og det saameget mere, som jeg antager, at et saadant Landdistrikt i jurisdictionel Henseende er indordnet under Kjøbstaden —, om ikke Politimesteren i denne By skulde være den, som sørgede for Hundeskattens Opkrævning. Sæmmindste forekommer det mig rimeligt og billigt, at Byens Politikasse faaer den ene Daler, medens jeg paa den anden Side ikke skal gjøre nogen Indvending imod, at den anden Daler tilflyder Sognekommunens Kasse. Jeg troer, at man ogsaa i dette Spørgsmaal roligt kan overlade til Justitsministeriet at give de nærmere Bestemmelser, og jeg kan derfor heller ikke stemme for det tredie Endringsforslag.

Rettelser.

Sp. 1390, Lin. 15 f. n.: „5 Rd.“, læs: „15 Rd.“
— — — Lin. 13 f. n.: „§ 10“, læs: „§ 9“.